

Sociální pomoc: 240. Nepřiznaný smutek s adopcí

Sociální pomoc

Nepřiznaný smutek s adopcí

Téměř rok pracuji v dostupném komplexu pro seniory. Tato role zahrnuje službu kazatelky sboru, který se schází v areálu, a také vytváření iniciativ na podporu duchovního zdraví v rámci komunity a týmu zaměstnanců.

Na každé měsíční schůzce s mým nadřízeným se mě ptá: „Co vás právě teď nejvíc těší?“. Většinou má moje odpověď souvisí s podporou pozůstalých. Mou velkou vášní jsou skupiny pro pozůstalé, které vedu pro obyvatele a zaměstnance, a vytváření prostoru pro péči o mnoho způsobů, jakými se zármutek projevuje v našich životech.

Ve většině mých skupin a individuálních rozhovorů většina lidí truchlí kvůli ztrátě související se

smrtí. Někdy se objeví někdo, kdo se vyrovnává s odcizeným vztahem nebo s pocitem ztráty souvisejícími s určitou dobou, která uplynula, nebo s místem, které již není součástí jeho života. Často si účastníci skupiny pro pozůstalé uvědomí, že jejich hlavní „prezentovaný“ zármutek je umocněn dalšími zármutky v jejich životě, které s ním mohou, ale nemusí souviset. Prožívání zármutku vybízí k tomu, aby se staré zármutky dostaly na světlo.

“ Prožívání zármutku vybízí k tomu, aby se staré zármutky dostaly na světlo.”

Nedávné sezení s mým duchovním rádcem ve mně vyvolalo řadu nečekaných myšlenek a emocí. Po celodenním zpracovávání jsem si uvědomila, že společnou nití, která mě zároveň drží pohromadě a rozplétá se ve švech, je zármutek.

V průběhu let se vyvinulo mnoho teorií, které se snaží pochopit složitost zármutku, ztráty blízké osoby, co se děje v truchlícím mozku a srdci a proč truchlíme tak, jak truchlíme. Navzdory bohatému vědeckému a sociologickému výzkumu zůstává truchlení pro truchlící i odborníky záhadou, a to zejména v případě ztrát, které nesouvisejí se smrtí.

Adopce je forma ztráty, která je často špatně chápána. Ve vyprávěních o adopci, kde je pojímána pouze jako zisk pro rodinu a méně jako ztráta pro dítě, je těžké rozpoznat adopci jako zdroj zármutku. Trvalý, často dřímající nebo nerozpoznaný zármutek z odloučení, k němuž dochází mezi dítětem a jeho biologickou matkou (nazývanou také první matka), je vždy přítomen, ať už je přiznán, nebo ne.

Když jsem začínala život na této zemi, ztratila jsem biologickou matku, rodnou kulturu a identitu – nic z toho jsem vlastně neprožívala jako věci, které mi kdysi patřily. Ale patřily mi. Vyrůstala jsem s vědomím, že mám mexické biologické rodiče, že mám na světě alespoň jednoho biologického sourozence a že jsem byla, jsem a budu milována. Láska mi nikdy nechyběla, ale s přibývajícím věkem zjišťuji, že mi možná chyběla zkušenost s truchlením.

Dlouho jsem se pohybovala životem a nechávala si spoustu věcí ze svého příběhu pro sebe. Měla jsem pocit, že poukazování na to, že jsem adoptovaná, je projevem nevděčnosti, známkou toho, že si plně neuvědomuji, za kolik toho musím být vděčná, a nechtěla jsem se zabývat tím, co je pro mě nedílnou součástí toho, kdo jsem, ale nepodstatnou pro svět kolem mě.

Moji rodiče podporovali otázky a dialog a otevřeli prostor pro možnost přijmout a prozkoumat smutek. Rozhodla jsem se vzdorovat. Tento odpor vytvořil silný sval kolem hráze, která drží můj příběh a jeho bolestné počátky, bezpečně na místě – daleko od otázek a údivu, daleko od myšlenek a emocí.

Moje adopce úžasnými rodiči, jejímž výsledkem je silné pouto mezi mnou a mými dvěma sestrami, byla v mém životě obrovským požehnáním. A toto požehnání, jako mnoho jiných, existuje vedle řady ztrát.

„Mou první životní zkušeností byla ztráta.“

Mou první životní zkušeností byla ztráta. Je to pro většinu z nás: ztráta bezpečného a chráněného lůna a po narození osoby, která byla s námi tak vtěleným způsobem, jakým může být člověk s druhým, aby nás utěšila. Nevím, kdo mě utěšoval, když jsem se narodila. Měla jsem pár chvil na to, abych se sblížila se ženou, která mě nosila a porodila, než mě umístili k mým pěstounům? Nevím. Při duchovním vedení jsem zjistila, že by bylo hezké to vědět. Stalo se to výzvou k poznání reality ztráty.

Adopce jako převážně radostná událost má dobrou oporu v Písmu. List Římanům hovoří o „duchu adopce“ a radosti z toho, že jsme Bohem adoptováni do Boží rodiny. Mojžíšova naprostá asimilace v nové egyptské rodině a zároveň jeho hebrejská příslušnost je oslavována jako věrnost, přičemž je jen málo prostoru chápat jeho raný život jako hluboce traumatizující. Jochebedinu možnost starat se o něj až do chvíle, kdy ho měla předat jeho nové rodině, oslavujeme také jako věrnost, s malým ohledem na to, jak obrovskou bolest jí to muselo způsobit.

Část mé radosti a to, v čem nacházím smysl své vlastní služby, spočívá v tom, že lidem nabízím prostor, aby prozkoumali, co pro ně v životě znamená zármutek, ať už jde o zármutek spojený se smrtí, ztrátu ideálu, idealizované identity, která se nikdy neprojevila, nebo odcizený rodinný vztah. Posлуhač nemusí vědět všechno, aby někomu pomohl cítit se vyslyšen.

„Posлуhač nemusí vědět všechno, aby někomu pomohl cítit se vyslyšen.“

Pro společenství věřících by mohlo být odvážným a smělým krokem, kdyby záměrně hledalo cestu, která by upřednostňovala poznávání jedinečných potřeb duchovní péče o pozůstalé v celém spektru pozůstalých: například lidí, jejichž život byl jakýmkoli způsobem zasažen adopcí, dospělých dětí po rozvodu, lidí, jejichž život byl zasažen duševní nemocí.

Pokud bude osvojitelům nabídnut prostor pro oplakávání raných ztrát na počátku života, pro pochopení odloučení kojence nebo dítěte od primárního pečovatele jako události, která je v mozku a těle zakódována jako trauma, mohou se cítit viděni a milováni novým a jiným způsobem. Namísto toho, abychom museli nést břemeno vděčnosti za vše, co po těchto ztrátách získali, můžeme se o duchovní růst osvojevců postarat tím, že nejprve uznáme ztrátu.

Nejlepším způsobem, jak pečovat o trvalý duchovní růst adoptivních rodičů, je najít proměnu v napětí mezi zármutkem a vděčností a umožnit jim, aby rodině nabídli příležitost začlenit smutek do rozhovorů o adopci. Podpora biologických matek v jejich jedinečném zármutku poskytuje příležitost k lásce a péči tam, kde se často objevují odsudky. Lidé, jejichž životů se dotkla adopce, potřebují jedinečný druh duchovní péče, která stejnou měrou udržuje smutek i vděčnost – péče, která umožňuje Duchu Božímu probublávat ve zlomených srdcích s uzdravením a novými možnostmi.

Jak by to vypadalo, kdyby sbory nabídly osvojitelům, biologickým rodičům a adoptivním rodičům ve svém středu dar prostoru pro zpracování složitosti a obrovské škály emocí, které adopci provázejí v každé z těchto velmi odlišných životních zkušeností?

Na pomezí zármutku a naděje je mnoho tvůrčích příležitostí k duchovnímu růstu. Věřím, že Stvořitel nás všechny zve k tvořivosti v každé oblasti našeho života, včetně – a možná především – způsobů, jakými se setkáváme se zármutkem, jak o něm přemýšlíme, jak o něm mluvíme a jak se do něj zapojujeme.

Sara Robb-Scottová

[Baptist News Global](#)

Sara Robb-Scottová

Sara Robb-Scott

Sara Robb-Scottová působí jako ředitelka duchovní péče v Eaton Senior Communities v Lakewoodu v Kolumbii a jako kazatelka The Church @ Eaton. Žije v Denveru se svým manželem Andrewem a kočkou Reese. Ve volném čase Sara ráda vaří, maluje a píše o ztělesnění, rasové identitě a sounáležitosti na svém blogu [Embodied Belonging](#).

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)